

WINTERSTEMMING IN DE STAD.

Een onzer correspondenten zond ons de beide op deze pagina gereproduceerde stemmingsfoto's van den winter in de stad. De foto hierboven, voorstellend den Vijverberg (Min. van Buiteni. Zaken) te 's-Gravenhage, werd des middags half vijf genomen. Op treffende wijze geeft zij de melancholische stemming weer, die gedurende de korte dagen op dezen tijd van den dag in de stad heerscht.

het dan toch eens voor acht honderd en vijftig gulden.

„Ik ben gek,” zei Bennie, „en 't is dat ik jou ken, maar vertellen doe ik het an geen mensch!”

„Dat is goed, juist wat ik van je wil,” viel Bartel in. „Luister nou verder.”

„Heb-ie nou een armband voor mijn vrouw? Een breeden, gouden armband met een paar echte steentjes? Hij mag niet meer kosten dan honderd vijftig gulden en dan hang jij an het paneeltje een prijs-briefje van honderd vijftig gulden en an den armband hang je een prijsbriefje van achthonderd en vijftig gulden. Snap je 't nou?”

Bennie knipoogde en snapte het en na een half uurtje stapte de slimme Bartel met zijn paneeltje en den armband met echte steentjes den winkel uit, zonder het legaat van zijn tante; dat had Bennie.

JONGE KONINGSTIJGERS.

Men zond ons vanuit Sumatra deze hoogstinteressante foto van een tweetal jonge koningstijgers, die, daar hun ouders tijdens de jacht zijn doodgeschoten, met de zuigflesch worden grootgebracht.

Ernstig stapte hij zijn huiskamer binnen en zette zwijsend het étui voor zijn ega op tafel. Zenuwachtig wikkelde zij het vloei-papier los en knipte het doosje open.

„O man prachtig, prachtig,” riep ze en ze vergat zich zoover dat ze Bartel zoende.

„Ja, ja,” weerde Bartel af, „'t is goed, hoor en — eh... vind je 't prachtig? 't Ver-tegenwoordigt een hooge waarde, vrouw, dus wees er in 's-hemels naam zuinig mee!”

Toen juffrouw Bartel zoo ernstig van de hooge waarde hoorde spreken ging ze meer kritiseerend onderzoeken en kreeg natuurlijk het briefje met den prijs erop in 't oog. Ze hikte van zenuwachtigheid en Bartel drukte zijn nagels in zijn

S. DE JAGER. †

G. J. VAN HEEK. †

C. ROODENBURGH. †

Te Haarlem is op 29 December van het vorig jaar overleden de heer S. DE JAGER, stichter van de N.V. Nederl. Wapenmagazijn, v.h. S. de Jager te Haarlem. — Een dezer dagen overleed te Enschedé de heer G. J. VAN HEEK, oudste firmant en mede-oprichter van de firma Heek & Co, stichter van de N.V. Boekeloesche Stoomblekerij. De overledene was ridder in de Orde v. d. Ned. Leeuw, officier in de Orde v. Oranje-Nassau en bezitter der Kroonorde 3e klasse van Pruisen. — Te Haarlem is overleden de heer C. ROODENBURGH, districtsschoolopziener aldaar.

Na een minuut of tien stonden ze weer voor Bennie, samen.

„Mijnheer,” zei juffrouw Bartel, „ik wil dien duren armband ruilen voor iets anders. Ik vind, dat er voor acht honderd en vijftig gulden, wel iets anders te koop is dan een armband. Ik knap er net zoo lief mijn huishouden wat voor op!”

„Heel goed, mevrouw,” antwoordde Bennie. „Ik kan u alles laten zien wat u wenscht.”

Bartel was in een stoel neergezakt. Hij zag lijkkbleek. Zijn vrouw verdiepte zich in de beschouwing van een prachtig buffet.

„Moet ik het zeggen?” fluisterde Bennie achter haar rug tot Bartel. „Of betaal je bij?”

„Ik zal wel bijbetalen,” hikte Bartel.

Hoe, wist hij nu nog niet. 't Zou wel van 't kapitaal af

WINTERSTEMMING IN DE STAD.

Een foto van den Hoogwal te 's-Gravenhage, genomen om ongeveer half acht des avonds. Ook deze afbeelding typeert op treffende wijze, de stille, trieste verlatenheid van de winterstraat bij avond, waarvan de sombere stemming slechts een weinig gebroken wordt door de rij van lichtende lantaarns. (foto's Wolf).

moeten en dan minder rente; natuurlijk zou zijn vrouw het merken en dan... toen begaf zijn denkvermogen hem.

Hij zag als in een droom zijn vrouw met Bennie zaken afdoen.

Ze kocht een buffet, een Perzisch tapijt, een prachtige looper, vazen, tot ze aan het bedrag van acht honderd en vijftig gulden kwamen.

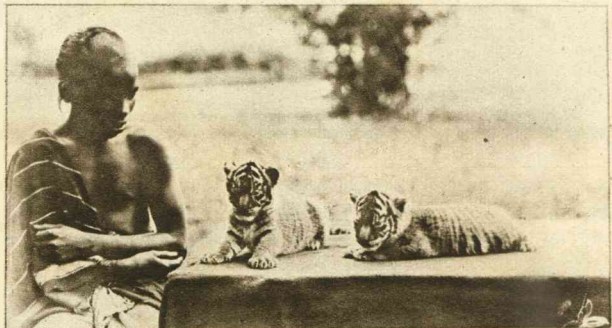
„Nou man, wat zeg je daar nou van? Ben ik niet veel verstandiger?”

Nou heb ik nog een armband ook en dien vind ik net zoo mooi als dien jij me gaf, voor vijf en zeventig gulden.

Ik begrijp het eigenlijk niet.

Wat zie je wit, man. Ben je niet erg lekker?”

„Ja, ik voel me heel goed,” antwoordde Bartel. „Alleen een klein beetje dof in mijn hoofd.”

JONGE KONINGSTIJGERS.

De „pleegvader”, tevens jager, van de beide jonge koningstijgers die met de zuigflesch worden grootgebracht.

DE „ELLEWOUTSDIJK” GEZONKEN.

Het s.s. „Ellewoutsdijk” van Rotterdam, dat op een mijn geloopt en gezonken is. Gelukkig zijn geen menschenlevens te betreuren. (V.F.B.)

„Nou, kom dan maar gauw mee naar huis, dan kun je direct onder de wol gaan.

Dag mijnheer,” zei juffrouw Bartel, „laat U dan overmorgen 't een en ander thuis bezorgen?”

„U kunt er op rekenen, mevrouw,” was het prompt antwoord. „Goedenavond mevrouw, mijnheer.”

„Dag mijnheer,” zei Bartel...

Drie-Koningendag

Verhaalden wij U vroeger al eens iets over den oorsprong van het Kerst- en Nieuwjaarsfeest, wij zullen u nu van het Drie-Koningenfeest eens een paar eigenaardigheden vertellen. Het Kerst- en Nieuwjaarsfeest viert iedereen mee, en men behoefden menschen waarlijk niet te helpen onthouden, wanneer het tegen den tijd van de Kerstboomen, plumpuddings, visitekaartjes-van-de-geburen, warmen bisschopwijn, en poëzie van den aschman loopt. Maar met Drie Koningen is het anders gesteld.

Vraag eens zoo aan dezen en genen, op welken dag het Drie Koningen is, en er zullen er verscheidenen zijn, die met den mond vol tanden staan. En toch was oudtijds deze feestdag evenzeer in aanzien als de Kerstmis- en Nieuwjaarsfeesten. Hij besloot 't 13-dagen-durend Joelfeest of Zonnwende-feest der oude Germanen, dat gevierd werd ter eere der zon, die omstreeks Kerstmis na den kortsten dag als het ware opnieuw haar loop begint. Vroeger heette de Drie-Koningendag ook wel Dertiendag; immers hij is de dertiende van het feest, de twaalfde na den Kerstdag; in Engeland heet hij dan ook Twelfthday (twaalfde dag.)

De Drie-Koningendag heeft voor ons Christenen natuurlijk de beteekenis van het feest der drie Koningen, (Casper, Melchior en Balthazar,) die het Kindje Jezus

kort na Zijne geboorte kwamen huldigen in den stal van Bethlehem. De gebruiken, bij de viering van het feest in sommige gewesten nog in zwang, houden in enkele opzichten nog verband met die van heidensche feesten. Zoo is het Drie-Koningenbrood wellicht te beschouwen als een offerkoek. De boon, die daarin gebakken wordt, en die dengene, die ze in zijn portie vindt, tot koning van het feest maakt, is vrij duister van oorsprong; de geleerden zijn het er niet over eens; over dien oorsprong dan; over die duisternis zijn ze het allang eens. Sommige denken aan een verband met het kiezen, dat in oude tijden met boonen, in later jaren met balletjes geschiedde, het zoogenaamde „balloteeren”.

Men wil ook wel beweren, dat deze boon haar aanzien ontleende aan het feit, dat de oude Germanen gedurende de twaalf Joeldagen geen boonen, hun voornaamste voedsel in het gewone doen, mochten eten, en de dertiende dag dus de boon, om zoo te zeggen, als voedsel herboren werd. Maar hiervoor is, lijkt mij, niet veel te voelen; immers we hebben altijd gehoord, dat dat winterfeest een gloeiende fuif bij de Germanen was, waarbij onze voorouders zich wel eens wat overaten en te diep in het glaasje keken, — of eigenlijk in den schedel keken, (want zooals we op school al leeren: ze dronken maar eventjes uit schedels;) en het was toen ook al: wie het onderste uit den schedel wil hebben, krijgt het deksel op zijn neus. Maar al wás dat twaalfdagig feest een vasten geweest, dan lijkt mij één zoo'n boon, die ook nog maar één Germaan eigenlijk krijgt, wel een magere vergoeding na twaalf dagen spening van dat kostelijke gerecht. Enfin, laten we de boon de boon laten. Ik ben ook een boon als ik 't snap.

Omtrent de gebruiken, in sommige streken op Driekoningen nog in zwang, nog in het kort een paar mededeelingen.

In de kleine dorpen op het platteland trekken op 6 Januari arme-menschen en kleine-kleuters langs de huizen met een goudpapier ster in de hand, en daarbij zingen ze dan ouderwetsche liedjes, op de ster doelend die den drie Koningen den weg naar Bethlehem wees. De bedoeling van deze rondtrekkende zangers ligt minder in het duister dan de oorsprong van vele andere gebruiken; met andere woorden, deze goedeliën probeerden op die manier wat losse-centen bij mekaar te halen, wat hun veelal ook gelukte.

Ook het Kaarsje-springen is een eigenaardig pleziertje, dat op 6 Januari in afgelegene dorpen nog in zwang is, en menig lezeres of lezer kan zich dat spelletje natuurlijk nog best herinneren.

Een gebruik, dat nog niet lang geleden ook in Amsterdam in zwang was, is het te koop bieden van Koningsbrieven. Daarop waren dan afbeeldingen van allerlei personages, waaronder ook van een koning. Wie het prentje met den koning trok, was tot Koning gekozen.

Dit zijn zowat de voornaamste gebruiken die bij de viering van het Drie-Koningenfeest te pas kwamen. Zooals gezegd, te plattelande hier en daar is er nog wel wat van over, maar in de steden moet je met een „kaarsje” naar de liefhebbers zoeken. En dat genoeglijke Koningschap, al was het dan maar voor één avond, en al waren je onderdanen slechts een handjevol bloedverwanten, buren en kennissen, je was dan toch Koning, o, zoo. Maar de menschen lijken tegenwoordig heelemaal geen eerzucht meer te hebben.

KYF-KYF.